

[Marius Buhl.]

munalt ansat; men med hensyn til de timer, de havde i gymnasiet, ville de være statsansat.

Nu har den højtærede undervisningsminister altså fremsat dette lovforslag, som jeg synes er ganske udmærket. Om der kan være enkeltheder, der skal rettes i udvalget, skal jeg ikke kunne sige. Som den foregående ærede ordfører sagde, går forslaget ud på, at staten fremtidig giver et tilskud til de kommunale gymnasieskolars elever på 90 pct. af bruttoudgiften pr. elev i statsskolerne, således at der kun bliver 10 pct. af udgifterne at dække for kommunen selv, og disse 10 pct. skal jo i og for sig ikke dækkes af selve kommunen, hvori skolen ligger, de skal dækkes af de kommuner, hvis børn søger skolen, og dækkes proportionalt med det antal elever, som hver kommune har gående i den. Omvendt skal staten i fremtiden, om jeg så må sige, have et tilskud på 10 pct. af bruttoudgiften pr. elev i statsskolerne, og disse 10 pct. skal ligeledes udredes af de kommuner, som har elever i statsskolen, ikke blot selve hjemstedskommunen, men også de kommuner, som sender børn dertil, i forhold til det antal elever, de har dér. Herved bliver de 2 former for skoler stillet så vidt muligt ens i økonomisk henseende, og det synes jeg er en udmærket måde at løse spørgsmålet på.

Som allerede sagt kan der måske være enkelte ting, vi må se på i et forhåbentlig hurtigt arbejdende udvalg, men også hertil kan jeg tilsige mit partis velvillige medvirken.

Poul Thomsen: De 2 lovforslag, som den højtærede undervisningsminister har lagt på tingets bord, vil møde megen velvilje fra det konservative folkepartis side. Det er naturligt, at i særdeleshed lovforslaget om ændring af statstilskuddene til de private gymnasieskoler og de private realskoler i København, Frederiksberg og Gentofte fremkommer nu, fordi vi jo — desværre, fristes jeg til at sige — har fået de nye skolelove,

og også fordi vi har fået — og her kan jeg måske til gengæld sige: heldigvis — de nye lønningslove, som i høj grad har ændret det økonomiske billede for de private skolars vedkommende. Hvis man skulle have beholdt den gamle ordning, som gik ud på, at to tredjedele af bruttoudgifterne var berettigede til refusion fra staten, mens skolerne selv skulle betale den ene tredjedel, ville det med den stigning, der har været i udgifterne, betyde en stor belastning for skolerne og dermed også for de forældre, som sender deres børn i en privat skole, enten fordi den ligger mest praktisk for dem, eller fordi de foretrækker den private skole og de muligheder, som den giver for en individuel undervisningsform, således som forældrene kunne ønske det. Det er altså en nødvendighed, at vi får denne lovændring, og vi tilsiger som sagt en velvillig behandling.

Der er dog nogle ganske enkelte ting, som vi fra vor side gerne ville have præciseret lidt nærmere, end det er sket i den højtærede ministers fremsættelsestale, i bemærkningerne til lovforslaget og i lovforslaget selv. Må jeg først sige, at vi er meget tilfredse med, at det private initiativ bevares. Vi finder, som jeg sagde for et øjeblik siden, at det er af værdi, at skolerne kan have en forskellig karakter, en forskellig tone, en forskellig ånd over sig. Vi betragter det som meget vigtigt, at det private initiativ kan bevares. Men netop når det er tilfældet, spørger man uvilkårlig sig selv, om de bestemmelser, som findes i lovforslagets § 6, og som handler om statslån til skolerne, ikke favoriserer de selvejende institutioner — som jeg ikke skal sige noget som helst ondt om, tværtimod betragter jeg også dem som gode og rigtige.

Men det ville vel alligevel være rigtigt at undersøge, om man ikke derved ligesom presser det ønske frem, som vistnok ligger bag ved lovforslaget, nemlig ønsket om at skabe institutionerne om til selvejende institutioner i stedet for at bevare det private initiativ: at det er manden, der har skabt